

mende, hvis Tillæget var for knapt, kunde skye Udcommando, synes der at ligge deri, at Bedkommende, som ikke havde Lyft til at lade sig udcommandere, kunde protestere eller idetmindste vise Uvillie dertil, hvilket ikke er rigtigt. Naar det fremdeles hedder, at for knappe Tillæg kunde skade Anden i Hæren, troer jeg heller ikke, at denne Betragtning er rigtig, thi den Mand i Hæren, som kunde skades ved, at Tillæget ikke var saa rigeligt som ønskeligt, har jeg ikke megen Agtelse for. Jeg troer, at hvis der i Hæren fandtes en saadan Mand, at Personer, som hørte dertil, kunde blive misfornøiede ved, at Tillæget var for knapt, var det en Mand, som vi ikke maatte ønske Hæren, og som Krigsministeren ikke maatte ønske. Det hedder fremdeles i Motiverne, hvorpaa Lovudkastet er støttet, at den Levevis, hvortil den Paagjældende har vænnet sig, maa han søge at bevare ogsaa under andre Forhold, og under de Forhold, under hvilke disse Tillæg gives. Altsaa, saasnart en Mand i Fredstid er rigeligt aflagt, skal han ogsaa, saasnart han faaer Felttillæg, være aflagt i Forhold dertil, ellers vilde hans Levevis forrykkes; han vilde ikke kunne føre en saadan, jeg vil ikke sige Lurris, men maaskee overflødig Levemaade, fordi han ikke har faaet et Tillæg, der staaer i Forhold til den Levemaade, han har ført i Fredstid, og som hans rigelige Lønning gav ham Anledning til og gjorde ham det muligt at føre. Det hedder fremdeles i Motiverne Sp. 1789 angaaende disse Tillæg, „at Generaler i alle Tilfælde have Krav paa Tillæget, andre Officerer og med dem Eigestillede derimod kun, naar de i længere Tid gjøre Tjeneste i høiere Stilling end den, der svarer til deres Tjenesteklasse“. Her see vi altsaa det gennemgaaende Princip, at jo høiere en Mand er stillet, desto bedre, stikkere og rigeligere bør han aflægges; det er et Hensyn, der skal tages i Betragtning i alle mulige Tilfælde. Saaledes ogsaa her; Generalerne skulle under alle Omstændigheder nyde Tillæg, og de skulle nyde det uden Hensyn til deres Tjeneste, hvorimod andre Officerer kun skulle nyde det, naar de i længere Tid gjøre Tjeneste i høiere Stillinger. Naar det frem-

deles hedder, at Commandotillæget „ikke blot er at betragte som Bederlag for forøgede Udgifter, men tillige som en Anerkjendelse af det større Ansvar, der er paalagt den Enkelte“, kan jeg heller ikke være enig heri. Bederlag i Penge maa og kan, synes mig, ikke være andet end Bederlag for forøgede Udgifter, foranledigede ved Overgangen fra een Tilstand til en anden, men at det skulde være en Anerkjendelse af større Ansvar, kan jeg ikke finde rigtigt. Jeg har vel tidligere hørt en saadan Sætning fremsat og forsvaret, men jeg kan ikke finde den rigtig. Jeg troer ikke, at Ansvar kan betales med Penge. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Schønheyder) havde imod, at der toges Hensyn til Underclassernes Familiers Størrelse. Jeg hørte ikke rigtigt, hvad han sagde, men jeg troer, han yttrede sig omtrent saaledes, at man ikke burde sætte Præmie paa at have en stor Familie; maaskee hørte jeg feil, men jeg troer dog, det var Meningen. I den Henseende holder jeg mig til Lovudkastet; thi naar man overhovedet tillader Underclasserne at gifte sig, troer jeg rigtignok, at man ogsaa bør lette de Udcommanderedes Sind og gjøre dem Tjenesten mindre besværlig ved at lette dem Besværet med Familiens Underhold. Jeg troer, at Billighed taler for, at man tager Hensyn til saadanne Folks, navnlig de lavere Stillede, Familier, og jeg kan derfor, som sagt, ikke andet end være enig i, hvad der er udtalt i Lovudkastet. Med Hensyn derimod til, hvad det ærede Medlem for Veste Amts 2den Valgkreds (Berg) yttrede om de høie Diæter, er jeg fuldkommen enig med ham. Naar man f. Ex. tænker paa at give en General i yngste Lønningsklasse 6 Rd. og i ældste Lønningsklasse 7 Rd. daglig i Diæter, er det altfor meget, og netop fordi Generalerne ellers ere saa rigeligt aflagte, maae disse Tillæg betragtes for at være altfor høie. Det er Noget, som jeg for mit Bedkommende i sin Tid ikke kan beqvenne mig til at stemme for. — Hvad Løjerne angaaer, er der Rimelighed for, at de, da de tildeels ernære sig ved privat Erhverv, nyde større Tillæg end de med dem Eigestaaende; men paa den anden